

Dinsdag 14 april 2020.

Aan de gemeente van Hemmen:

Genade zij u en vrede van Hem die is en die was en die komt...!

Het is 9.00 uur. Ik ben nog maar een uur op en zit weer aan mijn schrijftafel. Gisterenavond was mijn plan nog om mijn 'oude' ritme per vandaag weer op te pakken: 7.00 uur opstaan, ontbijten, wandeling maken van een uur, kopje koffie tappen, naar boven en een brief schrijven. Maar het wilde niet zo vlotten, vanmorgen. Tot nu toe heb ik alleen het onderdeel 'ontbijten' kunnen afstrepen van mijn gedroomde programma van vandaag. Maar daarbij heb ik wel de krant gelezen die met vette letters op de voorpagina kopte: 'Samenleving toont sneller dan gedacht coronadiscipline'. Het grote deel van de Nederlanders schikt zich gevoeglijk naar de nieuwe wetten van de 'intelligente lockdown' blijkt uit het afgelopen paasweekeinde. De meeste Nederlanders hielden zich aan de nieuwe regels en bleven thuis. Ik ook. Alleen met mijn ochtenddiscipline in deze coronatijd wil het vandaag nog niet zo vlotten, die zit ook in een lockdown vermoed ik.

Gisteren en eergisteren waren rustige en zonnige dagen. Koffiedrinken in de tuin, een wandelingetje door de wijk, een praatje met voorbijgangers op straat. Dat praatje was trouwens meer een roepen naar de overkant met de weg als veilige zône ertussen in. Het went wel om rekening te houden met die anderhalve meter afstand, maar het blijft voor mijn gevoel ook iets onnatuurlijks houden om steeds zo ver verwijderd te zijn van anderen. Maar we doen het met elkaar dus goed en nu is het de kunst om vol te houden, want we zijn er nog niet: het blijft een kwestie van de lange adem om de regels na te leven en solidair te zijn met elkaar.

Ik zucht ook eens diep. 'Doorgaan en volhouden met de coronadiscipline' vermaan ik mezelf! Waar had ik mijn wandelschoenen ook alweer neergezet? Ergens uit het zicht, herinner ik mij, want telkens als ik langs die twee liep, keken ze me zo vragend aan. Ik kon er niet meer tegen. Ik weet het weer: achter de vriezer in de bijkeuken. Ja, kijk, daar heb je ze. Ze staan er al meer dan een week onaangeroerd bij. En ze kijken nu niet meer vragend naar me op, maar gewoonweg smekend. Goed, ik kom eraan. Wandelsokken aan en dan de paden op de lanen in, langs 's Heeren wegen: stap voor stap de toekomst in, wat die ook brengen moge.

Geruststellend om te weten dat het woord van God daarbij een licht op ons pad is en een lamp voor onze voeten.

Daarom groet ik u: Vrede voor u allen!

Ds. A.E.I. Zaal

